

KIRKJULIGT MISSIÓNSBLAÐ

Guds ríki og heimurin. 1 partur

Vit lesa í Jóhs. 15, v 18 og 19. (Jesus talar til sínar lærusveinar): “Um heimurin hatar tykkum, tá vitið, at hann hevur hatað meg undan tykkum. V 19 Vóru tit av heiminum, tá

hevði heimurin elskað sítt egna. Men av tí at tit ikki eru av heiminum, men eg havi útvalt tykkum úr heiminum, tess vegna hatar heimurin tykkum.”

Um heimurin hatar tykkum. Víðari verður sagt: Men av tí at tit ikki eru av heiminum. Hvat merkir hetta, at heimurin hatar tykkum, men tit eru ikki av heiminum? Hetta kundu vit tala leingi um, men stutt kunnu vit siga, at í NT stendur heimurin sum ein mótsetningur til Gud og hansara vilja. Hetta síggja vit td. í 1. Jóhs.5, v. 19. Vit vita, at vit eru av Guði, og allur heimurin liggur í hinum illa. Og Jesus sigur í Jóhs. 18,36: Tað er, tá hann er klagadur fyri Pilatusi, Jesus svaraði: «Ríki mítt er ikki av hesum heimi. Var ríki mítt av hesum heimi, tá høvdu sveinar mínir stríðst fyri mær, til tess at eg ikki varð givin upp til Jødarnar. Men nú er ríki mítt ikki haðani.»

Hetta ríkið, sum Jesus tosar um, er Guds ríki. Har er eingin synd, alt er fullkomið. – Meðan heimurin er beint tað øvugta. Vit lósu, at allur heimurin liggur í hinum illa. Og vit vita, at hetta komst av syndafallinum.

Jesus hevur í sínum kærleika til okkara valt okkum út úr heiminum og kallað okkum til at verða sínir lærusveinar, sínir vinir, kalla okkum at fylgja sær í trúskap. Hervið verður sligið fast, at vit ikki kunnu býta okkara lív upp, at Jesus fær helvtina og heimurin hina helvtina t.d..

Í fyrru Kong. 18 v 21 lesa vit: Tá steig Elia fram fyri alt fólkið og mælti: «Hvussu leingi ætla tit at halta á báðar liðir? Er Harrin Guð, tá

fylgið honum; men er Báal Guð, tá fylgið honum!»

Í Fjallaprædikuni sigur Jesus (Matt. 6 v 24) : Eingin kann tæna tveimum harrum; tí at annaðhvørt vil hann hata annan og elska annan, ella vil hann halda seg aftur at øðrum og vanvirða annan. Tit kunnu ikki tæna Guði og mammon.

T.v.s. at vit standa fyri einum vali, vit kunnu ikki býta okkara lív. At vera vinur við frelsaran er eitt, at verða vinur við heimin er nakað heilt annað. Hesi bæði kunnu ikki sameinast. Tí mugu vit velja annað.

Eg vil siga beinanvegin, at hetta er eitt trupult evni vit hava við at gera. Men hetta er so avgerandi fyri okkum sum kristin menniskju at hava fyri eyga. Jesus, Guds sonur kom í heimin, sum frelsari. Heimurin forfylgdi honum, píndi hann og tók livið av honum.

Boðskapurin til okkum er: 2. Kor. 6, v 14. Gangið ikki undir ójavnt ok saman við vantrúgvum! Tí at hvønn felagsskap hevur rættvísi við órætt? Ella hvat samfelag hevur ljós við myrkur? – Vit síggja, at tað er nakað, sum vit mugu siga nei til. – Hvørjum er tað Paulus sigur, at vit ikki skulu líkjast? Tað er teimum vantrúgvandi.

Um vit halda, at tað verður ov strævið bert at fylgjast við frelsaranum og Guds børnum, og vit tí eisini vilja verða vinir við heimin og nýta nakað av tí, sum heimurin bjóðar, ja, so er tað

betur bert at velja heimin, tí úrslitið verður tað sama. Vit missa Guds vinalag, her í tíðini, og tað himmalsku gleðina missa vit eisini. Tí sum vit lósu: 2. Kor. 6, v 14 “Gangið ikki undir ójavnst ok saman við vantrúgvum! Tí at hvønn felagsskap hevur rættvísi við órætt? Ella hvat samfelag hevur ljós við myrkur? V 15 Og hvat samljóð er millum Krist og Belial? Ella hvønn lut hevur trúgvandi við vantrúgvandi? V 16 Og hvørja sameining hevur Guðs tempul við skurðgudar? Tí at vit eru tempul hins livandi Guðs, soleiðis sum Guð hevur sagt: «Eg skal búgva hjá teimum og ganga ímillum teirra, og eg skal vera Guð teirra, og tey skulu vera fólk mítt.»

Her stendur, at Guds børn skulu verða øðrvísi. Tað er neyðugt hjá øllum, sum vilja vera Guds børn. Hvørji eru tað vit ikki skulu líkjast? Paulus sigur: teimum vantrúnu.

So kunnu vit spyrja: Hvørji eru tey vantrúnu? Eru ikki allir føroyingar trúgvandi? Vit liva í einum kristnum landi, so eru vit øll kristin, er tað ikki so? – Nei, vit eru ikki øll kristin, vit vita, at allir føringar eru ikki trúgvandi. Tað er ikki Jesus og hansara frelsa, hansara bjarging, hansara orð, sum hevur størstan týdning fyri allar føroyingar. Men hetta hevur størstan týdning fyri nógvar føroyingar.

Jesus sigur: Matt. 7 v13: Gangið inn um hitt tronga portrið; tí at vítt er portrið, og breiður er vegurin, ið førir til undirgangs, og mong eru tey, ið ganga inn um tað; v 14 tí at trongt er

portrið, og mjáur er vegurin, ið førir til lívs, og fá eru tey, ið finna hann.

Og fá eru tey ið finna hann. Sera álvarsamt. Eg kom at hugsa um hetta, tá fólk fara foldum frá. Føroyingar eru óførir at mæta upp til jarðarferðir, og tað er gott. Og kanska hava tey flestu kensluna av, at nú er hin deyði komin heim, nú hevur hann ella hon tað betur. Ja, tað biðja vit um, at so er. Men so lósu vit her: Tí at trongt er portrið, og mjáur er vegurin, ið førir til lívs, og fá eru tey, ið finna hann.

Sera álvarsamt. Tað eru ikki øll, sum verða frelst, heldur ikki mong, men tað eru fá. Ja, tað sigur Jesus. Men tað er ikki Jesusar skuld, at so er. Nei, menniskju vilja ikki koma. Tey hava so nógva annað, sum tey halda hevur størri týdning.

Talan er um eitt trongt portur og ein smalan veg, ið førir til lívs. Her er ikki pláss fyri heimsins undirhaldi og tí, sum heimurin bjóðar fram, fyri at tøla og villeiða Guds børn. Tað hoyrir heima á tí breiða vegnum.

Talan her er um trúgvandi og vantrúgvandi. Tey, sum eru á veg heim í teir ævigu búðstaðir, til altíð at verða saman við frelsaranum. Og so tey sum eru á veg til æviga glatan, burtur frá frelsaranum.

Svenski prædikumaðurin Rosenius er rættiliga avgjördur. Hann sigur: Ert tú trúgvandi, so elskar tú tað, sum hini hata - og hatar tað, sum hini elska. Ein slíkur skilnaður er neyðugur og ein fortreyt, um ein kristin skal vera øðrvísi enn

tey, sum ikki trúgva, sigur Rosenius. – Hetta ljóðar rættiliga hart og kontant, men hetta gevur okkum nakað at hugsa um.

Her snýr tað seg um skilna millum eitt Guds barn og heimin. Her er ikki talan um syndir, sum vit sum Guds børn koma at gera, tí syndafri verða vit ongantíð. Men talan er um: Hvussu skulu vit liva sum Guds børn í einum óndum heimi og halda okkum óspilt av heiminum?

Tað er ikki lætt at svara uppá, men vit kunnu fara til orðið og vita, um har finst nakað svar. Vit taka Ef. 5,11: Og havið ongan lut í gerningum myrkursins, sum einki gott stendst av, men revsi teir heldur! – Og í 1. Kor. 3, v16: Vita tit ikki, at tit eru Guðs tempul, og at andi Guðs býr í tykkum? V 17 Um einhvør

oyðir Guðs tempul, tá skal Guð oyða hann; tí at heilagt er Guðs tempul, og tað eru tit.

Templi var vígt til Guds fólk at nýta. Ein, sum gjørdi seg inn á ein slíkan halgidóm, var uttan nakað hóvasták tikin av døgum. Og so sigur Paulus her: Vita tit ikki, at tit eru Guðs tempul, og at andi Guðs býr í tykkum? V 17 Um einhvør oyðir Guðs tempul, tá skal Guð oyða hann; tí at heilagt er Guðs tempul, og tað eru tit.

Hugsa vit um hetta, at vit eru Guds tempul, og at Guds andi býr í okkum, sum trúgva á Jesus? Hugsa um, hvussu dýrabar vit eru í Guds eygum, hóast vit eru syndarar? Hvør tann, sum ger seg inn á Guds børn, skal Gud oyða.

Jákup Olsen

Andakt

At geva

Nøkur stór børn høvdu játtað at hjálpa at savna pening til eitt vælgerandi endamál. Tey ætlaðu sær at fáa eitt gott úrslit. Nú stóðu tey so saman við innsavningarleiðaranum. Hann hevði býtt sundur gøturnar í býnum millum børnini, soleiðis at tey høvdu á leið eins nógvar í part.

Men so spurdi ein drongur, um hann ikki kundi fáa eina aðra gøtu. Leiðarin spurdi hann, hví hann vildi tað. Jú, segði drongurin:” Í mínum øki búgva mong, sum eru rík, og tey lata ikki serliga nógv.”

Sum vit vita, so er eingin regla uttan undantak. Kortini vísa royndir, at drongurin hevði fatur í onkrum. Kenna vit tað ikki frá okkum sjálvum, at tess meira vit eiga, tess meira royna vit at tryggja ognir okkara?

Nú er tað ikki, tá saman um kemur, gudsóttandi at vera fátækur. Heldur ikki er tað, tá saman um kemur, verðsligt at vera ríkur. Kortini hevur tað týdning, at vit eru tilvitað um, at tann vælstandurin, sum er í Føroyum, ger okkurt við okkum – ja, fær okkum at liva, sum um okkum ikki tørvar Guð.

Hvussu sleppa vit undan, at tað kemur har til? Ein hent hjálp kann vera, at vit uppafur og uppafur siga vit okkum sjálv, at alt, vit eiga, eru gávur frá Guði. Ja, lata tað fáa vald í lívi okkara, lyndi okkara, at vit einki eiga, sum ikki er Guði fyri at takka, sum bæði hevur givið okkum lívið, heilsuna og allar fortreytirnar fyri at vit kunnu vera til, og minnast til dagliga at takka honum fyri alt hetta.

Tá verður lættari at fylgja hesi áminning:

Ein og hvør gevi, eins og hann hevur sett sær fyri í hjarta sínum, ikki av óhugi ella av neyð; tí at Guð elskar glaðan gevara. (2.Kor 9,7)

Tað er týdningarmikið, at kristin fólk venja seg at verða gávumild. Alt, vit hava fingið, er frá Guði, so saman um tikið, er tað gávur, vit hava fingið frá Guði, vit geva.

Týtt úr bókini: 99 stykker brød eftir Samuel.

Sólvá Syderbø umsetti

Kampen om et fristed

Den modne Zionisme i Glimt

Umsett hefur Suni Jacobsen

Hesin lítli bóklingur er á ongan hátt ætlaður sum ein djúptøkin lýsing av teirri nýmótans zionismuni.

Ætlanin er bert at gera eitt stutt yvirlit yvir føðing zionismunnar og stríði hennara fyri at náa endaliga stavnhalðið: Einum jødiskum ríki fyri jødar.

Við øðrum orðum, ein roynd at leypa mung a lesaran, at fara undir nágreiniligar kanningar av zionismuni og sjáldsomu søgu hennara. Samstundis skal ásannast og viðgangast, at tað ið sagt verður, er ein samandráttur av tí ið lisið hefur verið um emnið, og kunnu tey, ið størri kunnleika hava til søguna tí kanska finna okkurt brek ið ikki samsvarar við søguligu hendingarnar. So stendst hetta lutvíst av, at samsvar ikki altíð hefur verið millum frásagnirnar í ymsu bøkunum eg havi nýtt.

Tað undrar kanska onkran, at tíðarskeiðið, eftir endurstovningina av ríkinum er tikið við. Hartil er at siga, at málið hjá zionismuni ikki bert var stovnsetingin, men at fyribygja at

landið aftur varð strikað av kortinum, so allir heimsins jødar kunnu hava eitt stað at falla aftur á, tá umstøðurnar í tí landi teir bógva í, gerast ótolandi.

Harafturat hefur søgan víst, at tað er ikki nóg mikið at hava eitt stað, at vera í, - tað skal eisini verjast.

Jerusalem 1. Februar 1990

Rolf W Jørgensen

Formæli teirri tíðini tá Nero var keisari í Rom, fóru jødar í herna móti rómverjum. Eftir bardaga í fýra ár fall Jerusalem í hendur rómverja, sum hevði tann nógv sterkara herin. Hetta var í árinum 70. Meira enn ein milliún av landsins synum lótu lív í frælsisbardaganum. Og bústaður Harrans, templið brendi í grund.

Eftir stríði reis sólin yvir Jerusalem, har fólkið, í rúkandi toftum, syrgdi og græt.

Tá spjaddust jødarnir út um allan heimin, men hjørtu teirra vóru eftir í Jerusalem.

Hóast ógævu og deyða, ið gjørdist lutur

teirra I árhundraalöngu útleigdini, komu teir altíð undan. Tíð og stund funnu teir sær veg til at tekkjast fyrstum og kongum, - og tá hetta eydnaðist, livdu teir tryggir eina tíð.

Trúnna á Gud, hin eina, sleptu teir ongantíð, hóast høvi stundum var til tess. Tvingsilsdópur, morð og bødil var tó tað ið fylgdi hesum fólki, ið Harrin hevði útvalt til fyrimynd og signing fyri heiminum.

Fattir, og við navninum Jerusalem á varrum gingu teir í deyðan, og gjørdum umheimin málleysan av undran. Eitt fólk við slíkum eldhuga hevur ikki funnið sin líka her á jørð.

At venda heimaftur til Zion var allar tíðir teirra livandi vón. Ein høvundur, Herzl at navni, gjørdist tað amboð ið savnaði heimsins jødar og gjørdi teir til eitt. Hann sá móguleikan at savna fólkið I Eretz Ísrael, og framdi tað í verki.

Tað eru ikki meira enn hundrað ár, síðan vónin so smátt fór at gerast veruleiki.

Men áðrenn henda vón gjødist veruleiki, var ein maður ið helt seg kunna týna jødarnar og trúgv teirra.

Navn hansara var Hitler. Av hansara ávum lótu 6 milliónir jødar liv.

Stutt eftir hesa týning reisti Ísrael seg aftur og kom á heimskortið.

Zionisma

Orðið Zionisma hevur rót sína i orðinum Zion, sum tíðliga i søgu jødana var tað sama sum Jerusalem, -heilagi býur teirra.

I árinum 586 f.Kr. var partur av fólkinum, sum herfongur, førdur til bábilon (nú Irak). Í Bábilon tráaði fólkið eftir tí landi tey høvdu mist. Hetta sæst m.a. í teimum bíbilsku sálmunum: "Við, áirnar i Bábylon, har søtu vit og grótu, tá vit mintust aftur Zion."

Nútidar málberingin "Zionisma" kemur undan kavi I 1890-unum, og verður nýtt sum ein lýsing av rørslni ið strembar móti at fáa tað jødiska fólkið at venda heimaftur til landið Ísrael.

Tí er jødiska søgan óloysiliga knýtt at hugtakinum zionisma, og vísir hvat komið er á skaftið á verkliga økinum.

Zionisma er ikki sama orðið sum semitisma, sum betur er kent samansetingini anti-semitisma.

Bæði jødar og arabar ganga undir heitinum "semittisk fólkasløg", vegna felags uppruna. Antisemitisma er eitt annað orð fyri jødajagstran, og verður einans nýtt í sambandi við jødar, og ongantíð í sambandi við arabisk fólkasløg.

ADRENN BYRJANINA

Landið Palestina í 1800 talinum.

Í 1800 talinum høvdu turkar ræðið á Palestina, og tað høvdu teir havt síðan 1517, tá teir blakaðu mamelukkarnar (egyptar) út.

Sultanurin hevði harradømi á landinum i 400 ár, heilt fram til 1917, tá bretar móti endanum á 1. heimsbardaga hersettu økið. Um ár fimtanhundrað var Turkaland eitt heimsríki, sum bæði fíggjarliga og mentunarliga var fremri enn Europa sum heild, men tað gekk ikki

long tíð til Sultan-dæmið fór á glið av valdstindi sínum. Tí gjørdist Palestina-økið, eftir at turkar høvdu lagt tað undir seg, eitt enn størri ørmundarhús, enn tað var áður. Turkaland var ein krígstjóð, og var hetta kanska orsökkin til at teir, sum valdsharrar, ikki evnaðu at gera Palestina fruktargott og lokkandi.

Sum fráleið fóru tey fáu dyrkaðu økini í órøkt, og skjøtt lá eitt risastórt øki sum oyðimørk, ella heilsudrepandi mýrulendi. Omaná alt varð økið herjað av jarðskjálvta og hungri, og tað gjørdi ikki støðuna betri, at Palestina misti leiklut sín sum miðdepil á handilsvegnum, eftirsum flutningur eystaneftir meira og meira varð avgreiddur eftir sjónum.

Fólkatalið var lítið, og, vegna vánaliga stýring, sakk fólkid niður í eina líkasælu, hvat støðuni viðvíkti.

Móti endanum á 1700 talinum kom væl av jødiskum rabinarum, lærdum fólki, handverkarum og handilsfólki til Palestina. Hetta var kanska fyrsta ábendingin um at jødar vóru farnir at kvaklast í útlegd síni, og vóru í ferð við at venda aftur til fedrajørð sína.

Hóast eina ætlan um heimkomu jødana fleiri ferðir hevði verið uppi sum kjakemni, vóru tó ikki fleiri enn 15.000 jødar Palestina i 1850.

I 1700 talinum vandi ein maður, nevndur Potemkin, eina deild av

reiðhermonnum, við teirri ætlan at hertaka landið og handa jødunum tað.

Napoleon kunngjordi í 1799, undir herferð síni í Egyptalandi, at røttu arvingarnir til Palestina vøru heimsins jødar.

Djúpt í sál jødafolksins brendi longsulin eftir at venda heimaftur. Nakrir fáir jødiskir leiðarar í Vestureuropa fóru at taka lut í arbeiðinum, to teir smátt um smátt varnaðust líðingarnar sum trúarfelagar teirra eystanfyri máttu ganga igjøgnum. Táverandi bretska uttanríkisráharrin Palmerston lordur, ið ikki sjálvur var jødi, talaði eldhugaður fyri, at jødar skuldu gerast niðursetufólk í Palestina. Men trupulleikin var ikki bert tann, at jødar drálaðu. Spurningurin var eisini um turkar loyvdu eini stórari innflyting.

I 1840 skrivaði Palmerston lordur bræv til bretska sendiharran Turkalandi. Har segði hann millum annað:

"Millum teir jødar ið spjaddir eru runt í Europa, er vanligi fatanin tann, at tíðin ikki verður long til jødar venda heimaftur til Palestina. Tí er ynski teirra støðugt vaksandi um at gera ferðina, tí arbeiða teir meira eldhugaðir enn áður við spurninginum um, nær ynski teirra ganga út. Fyri sultanin átti tað at havt stórsta áhuga at eggja jødum at venda

heim til Palestína, at seta seg niður."

Bretski uttanríkisráharrin var vísur í, at hetta fór at elva til fíggjarliga framgongd í landinum.

Eina viku seinni skrivaði London Times:

"Ætlanin um at lata jødiska folkið búseta seg í landi fedra teirra, er ikki longur at meta sum heilaspuni, men eigur at verða tikin til álvarsama polittiska umhugsan." Viðivíkjandi søguni um Palestína, kann sigast, at tann stóra vendin kom í 1882. Tá búðu umleið 40.000 jødar í landinum, flestir teirra í teimum trimum heilagu býum jødadómsins Jerusalem, Safed og Hebron.

I 1882 kom nevnliga fyrsta aliyah (niðursetursbylgjan), sum tey næstu 20 árin tvífaldaði jødiska fólkatálið.

Meginparturin av hesum niðursetufólkum komu úr Ruslandi, og nevndu tey seg biluim, sum er ein samanseting av hebraisku byrjanarstavunum í ørindi hjá Jesaja 2.5 : "Komi ættarmenn Jákups, latum okkum ganga í ljósi Harrans."

I fyrsta bilu-bólkinum vóru 15

menn og kvinnur. Tey vóru fyrstu niðursetufólkini í landinum og grundaðu fyrstu búsetingina, Rishon Le Zion, við fyrimynd í russisku landbunaðarsamognum, nevndar Kolkhos. Rishon Le Zion merkir "tey fyrstu í Zion." Næstu 15 árin vórðu 18 búpláss grundað, í mýrulendi og millum sandheyggjar. Við hesum varð prógvað at Palestína aftur kundi gerast fruktagóð jørð.

Umframt at stríðast við hesa vanrøktu jørð, var ein støðugur bardagi móti turkisku stjórnini. Soleiðis sæð høvdu niðursetufólkini ikki lógina aftanfyri seg, tá talan var um hesar smáu búsetingarnar. Einans við mutri og lógbroti bar til at vinna sær upphaldsloyvi, og jørð til keyps.

Heilt frá byrjan høvdu bilu-balkarnir tó roynt at fáa loyvi at seta seg niður á jørð fedrana. Men sultanurin svaraði ikki umbønnum teirra. Tey valdu tí at ganga ímóti treiskni sultansins, tí greiða mál teirra var "at

stimbra sinnalag jødana við
hesi landbúnaðarbúseting í
Palestina.

NORSK LUTHERSK
MISJONSSAMBAND

Norsk Luthersk Misjonssamband (NLM) er eitt norskt missiónsfelag við uml. 130 trúboðarum í trimum heimspørtum. Vit ynskja at breiða Guds ríkis orð og verk út til tey minst náddu fólkinu í heiminum

VIT SØKJA LÆRARA TIL MONGOLIA

Í Mongolia hava vit eina familju við trimum børnum úr Føroyum. Familjan skal á sumri 2019 flyta til vestara part av landinum, har eingin altjóða skúli er. Tí ynskja vit at bjóða teimum undirvísing samsvarandi føroyskar læruætlanir.

Ynsktir førleikar:

- Læraraútbúgving
- Megna at tillaga seg nýggjar umstøður
- Góðar samstarvseginleikar

Tann, ið verður settur, verður útsendur av Norsk Luthersk Misjonssamband sum trúboðari. Hetta merkir, at umsøkjjarar mugu játta ta kristnu trúna og kunna taka undir við endamál og virðir NLMs, sum tey eru orðað í «Verdidokument – Grunnlagsdokument for ansettelse i NLM». Hetta skrivið kunnu áhugað fáa á enskum ella norskum.

Vit kunnu bjóða:

- Setan í tvey ár við móguleika at leingja eftir nærri avtalu.
- Skipaðar bústaðar- og arbeiðsumstøður
- Løn sambært reglugerð NLMs

Um tú hevur spurningar ella ynskir at senda umsóknarbræv kanst tú seta teg í samband við Eivind Jåtun, ejatun@nlm.no /+47 22 00 72 00, ella starvsfólkaráðgeva Sigrun Egeland á segeland@nlm.no

Umsóknarfreist:

Setan: August 2019

Ein ótrúlig hevnd.

“Í 1943 varð eg dæmdur til deyða av einum týskum hernaðardómstóli.” Hesin gráhærði maðurin, sum avlegði vitnisburð sín, var lágmaeltur og lítillátin.

“Eg hevði konu og fyra børn, so dómurin varð broyttur til upphald í einari fangalegu í Týsklandi. Níggju mánaðir seinni vigaði eg 40 kilo, arr vóru um allan kroppin, og vinstri armur hevði verið brotin, uttan at nakar lækni yvirhøvur hevði hugt at honum.

Ein jólaaftan var eg í barakkini saman við hinum monnunum, tá ið leguyvirmaðurin sendi boð eftir mær. Tá ið eg kom inn til hansara, sat hann við búgvíð borð, jóladøgurðin við øllum góðum afturvið stóð á borðinum. Hann læt meg standa beint upp og niður, meðan hann át. Máltíðin varði í ein heilan tíma. Hann argaði meg, tí eg var trúgvandi og vitnaði fyri vinmonnum mínum. Eg varð hart freistaður av djevlinum, sum segði við meg: “Dapozzo, trýrt tú enn tí, sum stendur í Sálmi 23?”

Eg hevði biðið til Guds, og tað gjørdist møguligt hjá mær at svara honum: “Ja,

tað geri eg!” Ein umsjónarmaður kom inn við kaffi og smákøkum. Leguovastin settist at eta tær, og so segði hann: “Kona tygara er dugnaligur kokkur, Dapozzo.”

Eg skilti ikki, hvat ið hann meinti við, so hann kom við frágreiðingini: “Í sjei mánaðir hevur kona tygara hvønn mánað sent tygum ein pakka við smákøkum. Eg havi etið tær allar.”

Tá varð eg hart freistaður. Eg visti, at kona mín og børnini høvdu lítið at eta, og at tey av sínum smáu ransónum høvdu samlað saman mjøl, margarin og sukur, so tey kundu senda mær okkurt. Hesin maðurin át altso matin hjá børnum mínum.

Djevulin segði við meg: “**Hata handa mannin!**” Aftur bað eg til Guds, og eg kundi ikki hata hann. Eg ynskti so inniliga, at hann gav mær bara eina smákøku, ikki tí at eg ætlaði mær at eta hana; men eg vildi fegin hyggja at henni og hugsa um børn míni. Men hann át alt - og bað ilt niður yvir meg.

Eg segði við hann: “Tygum eru fátækur maður, harra leguovasti, og eg eri

ríkur, tí eg trúgvi á Gud og eri frelstur við Jesu dýrabara blóði.”

Hann gjørdist í øðini og sendi meg aftur til barakkina.

Tá ið kríggið var at enda komið, fór eg at leita eftir honum. Teir flestu leguyvirmenninir vórðu skotnir, men hann slapp undan og fjaldi seg. Eg leitaði eftir honum í tíggu ár, og at enda fann eg hann. Eg fór at vitja hann.

Eg eri nummar 175! Minnst tygum jólaaftan 1943?

Tá gjørdust hann og konan bangin, og hann segði: “Nú eru tygum komin at fáa hevnd?”

“Ja”, svaraði eg og læt pakkan upp. Í honum var ein stór kaka, og eg bað konu hansara kóka kaffi, og vit drukku kaffi

saman. Maðurin fór at gráta og bað um fyrigeving. Eg segði við hann, at eg fyrigav honum **fyri Jesusar skuld**. Eitt ár seinni vóru bæði hann og konan frelst, og tey liva nú eitt kristið lív.

Tað var ógvuliga kvirt inni í salinum í Róm, meðan hann talaði, tí Andi Guds var yvir okkum, og tá ið tað hendir, mugu menniskju vera kvirr fyri Honum.

“SHALOM”.

E. Campbell umsetti.

Tá ið tú hugsar um mammu tína

Ein fremmandur trúboðari var til staðar undir einari gudstænastu í einum fongsli. Tá ið mætið nærkaðist endanum, bóðu tey hann siga nøkur orð. Tá greiddi hann frá einari hending.

Henda frásøgnin var um ein ógudiligan son, sum fór heimanífrá, men sum bleiv umvendur, tá ið hann kom at hugsa um mammu sína. Hon upplivdi ikki at síggja son sín umvandan, áðrenn hon doyði. Men hennara bønir, hennara tár og hennara áminningar at halda seg burtur frá syndarinnar vegi gjørdust tey minnini, sum fingtu tann unga mannin at venda um. Og sonurin fekk ikki bara eitt nýtt lív, hann gjørdist eisini ein Harrans tænarí.

Trúboðarin endaði við at siga: “Og hesin burturvilsti sonurin, sum varð bjargaður, tá ið hann kom at hugsa um sína gudrøknu mammu, tað eri eg.”

Mætið var liðugt, og fangarnir fóru hvør til sín klíva.

Seinnaftan fór fongsulspresturin oman eftir gongini at vitja ein og annan fanga. Tá hoyrði hann eitt lögíð ljóð frá einum klíva, og hann fór inn at vita, hvat ið tað var. Har lá ein ungur maður

á gólvinum og græt hart. Tá ið prestur spurdi, hvat ið bagdi, segði hann: “Tað er handa frásøgnin, sum trúboðarin greiddi frá. Eg havi eisini havt eina trúgvandi mammu, og eg kann ikki lata vera við at hugsa um hennara bønir og tár. Hvat skal eg gera?”

“Vit skulu saman fara til hansara, sum frelsir syndarar,” segði prestur, “so fert tú at fáa frið, og mamma tín í Himli vil gleða seg um, at bønir hennara eru hoyrðar.”

Prestur og fangin fullu á knæ í klívanum og søktu í bøn inn til hansara, sum ongan rekur frá sær, men sum stendur við opnum frelsisørmum og tekur ímóti øllum syndarum. Hugsanin um mammuna bleiv eisini til æviga signing fyri hesa sálina.

Mia Hallesby

Effie Campbell umsetti.

Viktor Klimenko

Viktor Klimenko varð borin í heim í 1942 í Karelia. Pápi hansara var ein kosakkur úr Ukraina, og mamman var russisk. Nøkur fá ár eftir, at hann varð føddur, flutti familjan til Finnlands. Hann gjørdist tónleikari og spældi við í fleiri filmum. Hann gjørdist heimskendur sum sangari. Men í 1980 bleiv hann gospelsangari, eftir at hann varð umvendur. Hann var gestur hjá Randi Fildtved Johansen á Visjon Norge, har hann greiddi frá lívi sínum.

“Eg fór at fáast við yoga og kom so langt inn í tað, at eg kundi smúgva mær úr kroppinum. Tað var løgið. Eg sá og hoyrði alt, hóast eg var leysur frá kroppinum, sum lá á gólvinum og eisini hevði eygu og oyru, og so kundi eg smúgva mær inn aftur í kroppin, sum í grundini bara er eitt hylki, eitt skal, har andin býr í. Jú longur eg kom inn í yoga, jú longur sakk eg niður í eitt djúpt, djúpt myrkur. Sovorðið eru andsmaktir, og tað er sera vandamikið og ikki at spæla við.

Men so bleiv eg frelstur og slapp burtur úr øllum hasum, og síðani havi eg arbeitt fyri Harran, sungið og vitnað. Emanuel Minos gjørdist mín andaligi faðir. Um eg skal siga, hvat ið eg haldi um tað andaliga lívið í dag, so má eg mangan øtast við. Blinkandi ljós og harður tónleikur, tað er sum í einum diskoteki. Prædikan er ofta um, at vit skulu hava figgjarliga framgongd og fáa alt, ið vit biðja um. Gud **kann** geva okkum alt, og um hann sær, at tað er gott fyri okkum, so mettar hann sanniliga okkara tørv,

grøðir og ger undur. Men eg haldi, at vit alt ov sjáldan hoyra um, at Jesus segði, at vit skulu taka krossin upp og **fylgja honum**. “Tann, ið ikki tekur kross sín og fylgir mær eftir, er mær ikki verður. Tann, ið bjargar lívi sínum, skal missa tað; og tann, ið missir lív sítt fyri mínar sakir, skal bjarga tí.” Matt. 10,38-39. Og víðari: “Vil nakar ganga aftan á meg, tá avnokti hann sjálvan seg og taki upp kross sín og fylgi mær!” Matt. 16,24. Hetta eru jú púra øðrvísi tónar og sera álvarslig orð.

Tá ið eg var í Amerika, tosaði eg við David Wilkerson. Hann hevur skrivað ein profeti um dómin, sum í endatíðini kemur yvir Skandinavia. Har henda so ræðulig ting, so vit skakast í botn og grund. Tá ið Emanuel Minos hevði lisið henda profetiin, segði hann: “Eg trúgvi hvørjum orði. Hasin profetiurin er sannur. Og skal eg siga tær, hví eg sigi so? Eg havi sjálvur fingið sama profetiin, men hetta var alt so ógvisligt, at eg tordi ikki at siga hann fram.” Men um vit lesa í Bíbliuni, so verður har sagt frá, hvussu ógvisligt tað verður í Harmageddon-krígunum. (Opb. 16,16) Tað skuldi ikki komið óvart á tann trúfasta bíbliulesaran.

Latið okkum vera vakn, lesa Guds orð og biðja, so vit hava eyka olju á lampuni, tá ið Jesus kemur aftur.

Effie Campbell

Vegurin út úr mótloysi

Jostein Krogedal

"Tí at ikki gav Gud okkum mótloysis anda, men kraftar og kærleiks og hówsemis anda." 2. Tim. 1,7.

Eg havi ongantíð hitt nakað menniskja, sum ikki onkuntíð hevur verið mótleyst. Annaðhvørt ert tú har nú, ella so hevur tú verið har einaferð. Mótloysi er einki gott stað at vera staddur í. Summi fólk hava eitt óført sjálvsálit, meðan onnur ikki tora at fara inn í ein møtisal av berum bangilsí.

Okkum tørvar dirvi at stíga næsta stigið. Gud hevur lagt ónýttar móguleikar niður í øll menniskju, og hesar skulu vit brúka og menna. Men ofta missa vit mótið. Mótloysi er ein av nútíðar sjúkum. Hon tekur frá okkum trúna á okkum sjálv. Tá ið eitt barn dettur, reisist tað og gongur víðari. Barnið sigur ikki, at hann ella hon er mótleyst; tað reisist, tekur nýggj stig og herjar á aftur.

Í Dóm. 7,3 lesa vit, hvussu Gud var við fólki sínum, men um onkur var fullur av ótta og mótloysi, kundu tey fara heim aftur til húsa. Hetta varð gjørt, av tí at teirra mótloysi kundi smitta yvir á hini, so at tey eisini mistu mótið og so sviku og kastaðu frá sær.

Í 1. Sám. 17,23 lesa vit, hvussu neiligu orðini hjá Goliati tóku mótið frá fólki, men í 1. Sám. 17,32 síggja vit, hvussu Dávid vendir støðuni, tá ið hann sigur við Saul: "Eingin av monnunum má falla í fátt av honum." Jalig tala kann byggja upp aftur tað, sum tey neiligu orðini hava trýst niður.

Gud gav okkum ikki mótloysis anda, men kraftar og kærleiks og hówsemis anda. Eg brenni fyri at náa tey kirkjufremmandu við evangeliinum um Jesus. Vit eiga at stuðla teimum mótlítlu og rósa teimum fyri tað, tey eru, og ikki fyri tað tey gera.

Bíblían vísir okkum trý sløg av andum: Guds Anda, mín egna anda og teir illu andarnar. Fortíðina fært tú einki gjørt við. Best er at lata hana liggja. Ver saman við fólki, sum lyfta teg upp, menniskjum sum fáa verk í lag og orka. Bygg trygg og góð vinaløg við slík fólk. Hugsa rættar tankar og set rætta kós í lívi tínum. Bíblían er full av menniskjum, sum møttu Jesusi og fingi nýtt mót og eitt nýtt lív eftir at hava møtt Honum.

Effie Campbell umsetti.

Útgevandi
Kirkjuliga Missiónsfelagið
Purkugerði 7
Fo- 100 Tórshavn
t- postur: kmf@kmf.fo

Heimasíða: www.kmf.fo
Ábyrgd: Kristian Thorleifsson
tel: 212856
Prent: KMF
Konta: 9181- 495.337.3

Kirkjuligt Missiónsblað
kemur út 8 ferðir um árið
(februar, mars, mai, juni, august
september, november og desember
Halдарagjald: kr. 200,00